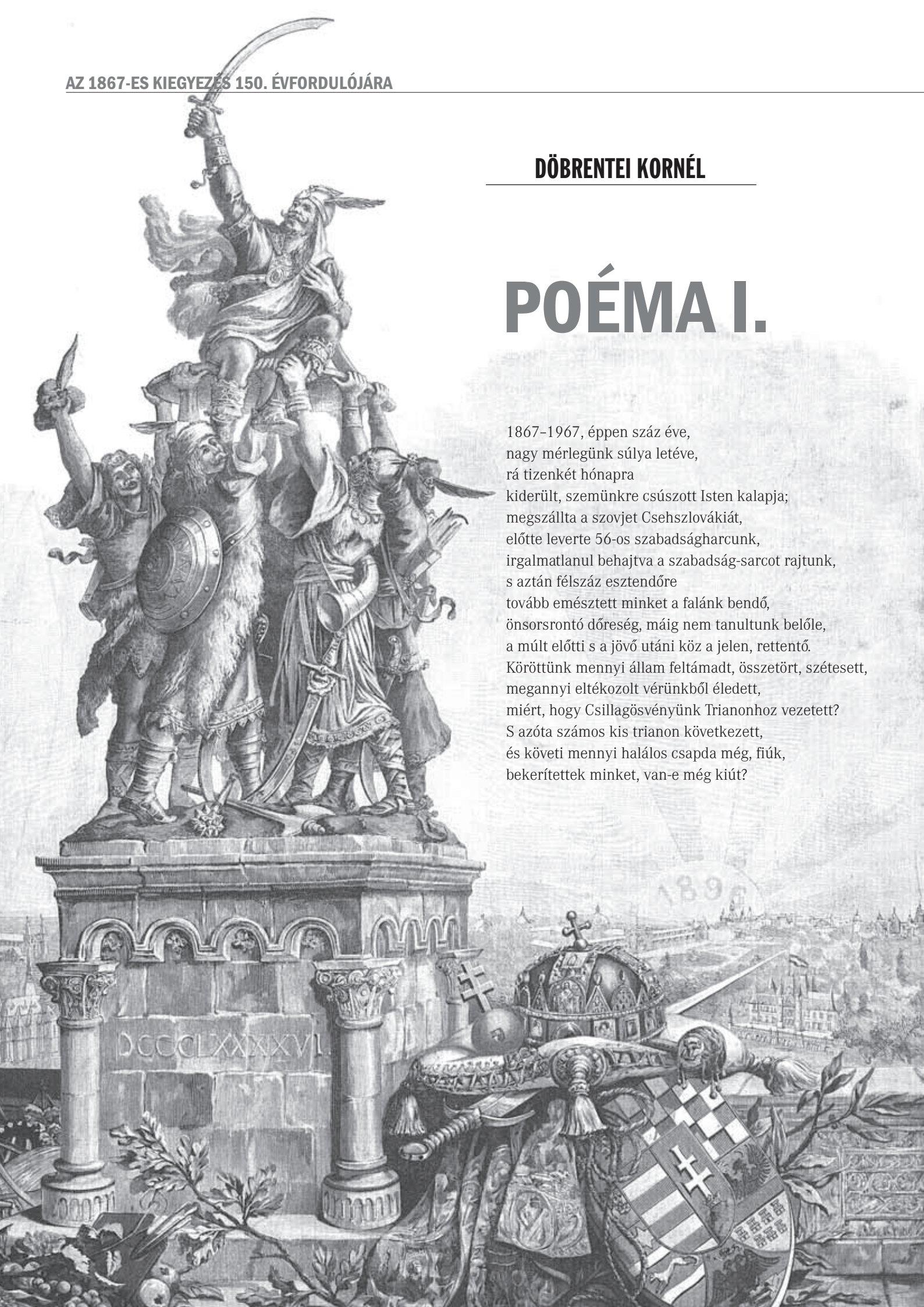

DÖBRENTAI KORNÉL

POÉMA I.

1867–1967, éppen száz éve,
nagy mérlegünk súlya letéve,
rá tizenkét hónapra
kiderült, szemünkre csúszott Isten kalapja;
megszállta a szovjet Csehszlovákiát,
előtte leverte 56-os szabadságharcunk,
irgalmatlanul behajtva a szabadság-sarcot rajtunk,
s aztán félszáz esztendőre
tovább emésztett minket a falánk bendő,
önsorsrontó dőreség, máig nem tanultunk belőle,
a múlt előtti s a jövő utáni köz a jelen, rettentő.
Köröttünk mennyi állam feltámadt, összetört, szétesett,
megannyi eltékozolt vérünkéből éledett,
miért, hogy Csillagösvényünk Trianonhoz vezetett?
S azóta számos kis trianon következett,
és követi mennyi halálos csapda még, fiúk,
bekerítették minket, van-e még kiút?

Rossz kiegyezések, alkuk a fejünk fölött,
 miközben felettünk keselyűk hada körözött,
 és lecsap ma is,
 legyen a neve miszter vagy tovaris.
 Akkor még szarházy kórusban szólt a vivát,
 elveszejtésünkre azóta is a megvezetett világ éljent kiált.
 Noha a zöm tudta végre,
 Jan Palach és Bauer Sándor önkéntes vére,
 eltiport szabadságküzdelmekkel tetézve,
 visszaszáll az elaggott múmiák fejére.

A Kiegyezés nem legyőzetés, híg álom,
 nem szabadesés, mert a tehetetlen tömegnek,
 melyet bárkik, bármire felhergelnek,
 súlya híz, génjeibe kódolt vágykép az önálló állam,
 hát nehéz, és nem olyan ritkán,
 vonzerővel delejezett, jókor színrelépett titán,
 ideig-óráig szabja medrét az áradatnak,
 de nem a nyívó kubikus taligákat felvontató hadnak,
 meglehet, egyzsákba-tánc,
 ki ritmust váltna, megfeszül a lánc.
 Kiegyezés, ugrás a sötétbe, ahol a Hold-sem-oldhatja ború,
 vékony a mezsgye, megmaradás vagy polgárháború.
 Inkább élni együtt közös gyomorbugyorban,
 koli baktériumként bandériumban.
 Königrétz után lovagias illedelem-é a módi?
 Egy nemzetért kötelesség-e zsarolni?
 Azóta is hányszor késztetett szembenézni a történelem-valódi:
 mindaz, ami nyerhető, elaggott, ócska holmi.
 A Kiegyezés nem legyőzetés!
 Vereséghez sok, győzelemhez kevés.
 Orosz pikákkal ösztökélt előzmény,
 didergető fagyba mélyhűtött remény!
 Feleljenek azok, kiknek felelniük kell,
 mert elrontották a nemzeti jövőt, el a múltat,
 sebeink mindig fölfakadva kiújulnak,
 nincs-válaszok rothadni kész zöld halma még hány veremre lel?

Messzi időkből a *Ne bántsát a magyart!* feljajdulás előtt,
 mikorra a haza az agyaras kínokba belenőtt,
 megpróbálták 907-ben, a Pozsonyi csatában,
 Ludovicusék eltiporni népünk, hatalma növekvő teljében,
 akarták, írmagja szakadva többé ne éljen,
 tapostassék elemésztő sárba színe virágában.
 (Azóta is hányszor, de hányszor törtek ránk lankadatlan,
 elátkozott Éden ez a Kárpátmedence-katlan!)

A Nyugat hadizászlaira mementóként rótták,
már akkor is erről szóltak uszítások, vérgőzös tábori nóták:
a tett ezerévesen tegnapi, a kórus mai,
jelenvalóságukat áthallani
a guggolós kozák-harmonikán,
megelőzte őket az angol, amerikai szőnyegbombázás-nyitány,
berlini falon, tankdübörgésen, vasfüggönyön is átszűrődik a zaj:
a falhoz vágott csecsemők sikolya, a megerőszkolt, szétfeszített combú asszonyi
Jaj - :

Nekünk ez a felszabadulás,
másként fordítva, ordítva: fel, szabad dúlás!
Jelszó: *Minden magyarikat kiirtsátok,*
ötszörös a túlerő, nem foghat birodalmiakon, nyílvessző, sem átok.

Nem sejtették, hogy az ősrég
vérrel megpecsételt törzsszövetség
megmaradást igenlően működik, meg nem kopott, még nem fakul,
és Árpád hadúr, irgalmatlan-vadul
odacsapott! A kenetteljes hódító horda csapat-papot
hátrahagyva, száz évre zömében kiirtatott.
Az egy mindenkiért, mindenki egyért
benső parancsa, az összetartozástudat vezette győzelemre a vezért.
Akkor nem üzérkedtek, uzsoráztak a szabadsággal, a honárulás
haszna nem volt még oly busás,
bár járt érte harminc ezüst, tál lencse, birtok, előjog,
tudván tudva, miként a dudva, ez idővel nőni fog.
Kétes az egyensúly hűség és hűtlenség között,
az erkölcs Fatia Negra árnyékába költözött,
keskeny a mezsgye, megtartja a maradék zöld sávot,
amit a kecske taktikusan lerágott,
de nem fanyalodott csupán rideg kosztra,
mindig vigyázott, valakiknek maradjon meg a káposzta!

Bevált a hatalom-titok nem avuló receptje,
az *Oszd meg és uralkodj!* - nemzeti mély kelepce.

Világosnál letett fegyverek, kettétört kardokból nagy halom,
ráereszkedett sötétségként a Nap-korom vastagon,
onnan hova látni, kietlen a távlat, uralg a semmi,
ha férfikönnyek gyémántja az ára, érdemes-é lenni?
Kötelező! csak így nem vész pocsékba a hősi elesettek halála,
csak így nyerhet igazolást, utódaink nem születtek hiába!
Az aradi sánc sem vesztegelt parlagon,
földjéből - szomorú foganás - cölöpök sarjadtak, az égből
hóhérkötelek csüngtek alá, a gyűlölet hurokká kunkorodva épül,
aztán ünnepi krigli söröket vedel a sok pribék-vadbarom,
ivadékaik itt lakomáznak, vígadnak máig,
a honárulás eredet-vonalát visszavezethetik ükapákig.

Később, 1957. május elsején,
pár debrecenivel bővül e rémregény,
ha erőszakkal kivezényelve is, de megint
a nép saját gyásztörőre emel pohárt s csettint,
mint a D 207-es miniszterelnök, ki pezsgővel
csonkolt honunkban tisztelte meg Romániát, hogy elbánt Erdéllyel,
vagy a puccsos-puccos alávaló másik,
ki furfanggal rábírt a nemzet böszme részét, tagadja meg testvéreit,
hogy már nem érvényes a vérszövetségi hit,
a történelmi köldökzsinór elvásik.

Kik ezek,
genetice fals, hazátlan hullámlovas stréberek?
Hozzájuk képest egy kiürített budi
a tisztaságtól emelkedett, fabódés buli,
ki s mi viszi el már végleg őket?
Szabad-é megterhelni vélük a temetőket?

És azóta is, ravatalon mindig ott van, lesz, félek, nem utolsó,
ama hetedíziglen sem temethető, hatodik koporsó.

